

TOLL

A KÖZÖNSÉG ÉS A KORTÁRS DRÁMAÍRÓK

[/Részlet/](#)

A kisvárdai találkozó előtt eltöprengtem, hány olyan frissen íródott magyar drámát ajánlhatok határokon túli kollégáimnak, amely komolyabb közönségérdeklődésre is számíthat. A névsor nagyon rövidre sikeredett. Olyat viszont, amely stúdióban, szűk, de rangos művészi sikert arathat, annál többet tudtam felsorolni.

Közönség és kortárs drámaírók kapcsolata soha nem volt felhőtlen a huszadik században, Talán két kivételes korszakot említhetünk: a századfordulót és a hetvenes éveket. Mindkettő a modern dráma aranykora volt, itthon és külföldön egyaránt. Ma már szinte elképzelhetetlen sikerekről számolnak be a krónikák a századelőn: Ditrói Mór például ötvenhat darabot adatott elő az első magyar drámaciklus keretében, 1891-ben, Kolozsvárott. (Túlnyomórészt persze klasszikusokat, felújításokat.) Ugyanő már a Vígszínház igazgatójaként száz előadásból álló magyar ciklust rendezett 1901-ben. 1912-ben Janovics Jenő Kolozsvárott huszonhét estén át tartó és zsúfolt nézőtér előtt zajló magyar drámaciklussal aratott óriási sikert. A visszaemlékezések „diadalmas estékről” beszélnek.

A második aranykor a hatvanas és a tágan vett hetvenes években köszöntött a kortárs drámára. Az ezerszemélyes Vígszínházban például nem volt ritka a százas széria: Thurzó Gábor, Mesterházi Lajos, Dunai Ferenc, Csurka István; a közel hatszáz személyes Pesti Színházban pedig szinte megszokott volt a kétszáz, háromszázas előadásszám: Szakonyi Károly, Örkény István, Csurka István, Hernádi Gyula. Az ötven—hetvenöt előadást megérő darabok mindennaposak voltak: Gyurkovics Tibor, Páskándi Géza, **Eörsi István**, Székely János. S ezek csak a vígszínházi példák, a többi teátrumról még nem is beszéltünk, ahol Fejes Endre, Görgey Gábor, Sütő András és Szabó Magda emlékezetes sikereit jegyezték fel. [...]

Bevezető gondolatok egy szakmai beszélgetéshez Kisvárdán, a Színházi Találkozón

Kisvárdá, 1994. május

Radnóti Zsuzsa